

ность на сегашнѣ Руссіѣ. И тѣй, които ся спрѣли крѣй р. Вислѣ, нареклися Лехи, отъ кои-то произлѣзли Поляцѣтъ; които ся спрѣли крѣй Днепра, нареклися Поляни; които по горы-тѣ — Дрєвлени. Сички-тѣ тѣзи племена ся именуваха Славяни, и помежду си, единъ на другото си разбираха языкъ-тѣ.

Горѣречени-тѣ племена живѣяли едно отъ друго отдѣлно сяко на свое-то мѣсто, и си имали свои особни нѣравы, обичаи и преданія. У Поляны-тѣ и Дрєвлєны-тѣ нѣравъ-тѣ е былъ смиренъ и кроткъ, а у Бѣлгари-тѣ лють и немиренъ; не обичаха да живѣятъ отъ свой трудъ, но отъ чуждѣй; на това много имъ помагало и тѣхното юначество, за туй нападаха на свои-тѣ съсѣды, убирала и упостошавала тѣхны-тѣ страны.

Споредъ водачи-тѣ си, Бѣлгари-тѣ ся раздѣлили на три части, отъ кои-то една-та ся поселила крѣй Волгѣ рѣкѣ и съставила Воложско Государство; друга въ Паноніѣ и съставила Панонско Государство; трета съ предводители си Аспаруха преминала Дунавъ, и ся населила въ южнѣ-тѣ странѣ крѣй черно-то море, която въ старинѣ-тѣ ся думала ѡгълъ, или Онголъ. Тѣзи страна, защото была красна, изобилна, наредена съ рѣки и горы, долища и планины и населена отъ славяни, покорены подъ Византійскѣ власть, допаднала на Аспаруха и на дружинѣ-тѣ му, за туй рѣшили да ся поселиятъ въ неѣ на выпаги. Обаче като не мирувахѣ, но правехѣ часты нападенія на Византійскѣ-тѣ Имперіѣ, та ѣ пленявахѣ и ся връщахѣ въ жилищата си, то Грѣ-